

LBRIS

We know
books

MITROPOLITUL NECTARIE
AL ARGOLIDEI

SFÂNTUL LUCA
tămăduitorul
bolilor de netămăduit

*Minunile Sfântului Luca al Crimeii
din zilele noastre*

Traducere din limba greacă
protopresbiter dr. Gabriel Mândrilă

editura
Σοφία

București

„Cei ce caută minuni nu pricep că minuni se săvârșesc și astăzi. Viața ne este plină de minuni. Cei ce-și au ochii sufletului larg-deschiși și inima întoarsă spre El le văd. Însă cei ce-și au ochii închiși, urechile înfundate, inima pecetluită, nefiind în stare să primească nici un adevăr, sunt neputincioși să vadă minunea. Inima lor nu ascultă cuvântul lui Dumnezeu, împotrivindu-se poruncilor iubirii dumnezeiești. De multe ori, nu e deschisă decât spre păcat.

Din pricina asta și Domnul a spus «Pentru ce neamul acesta cere semn? Adevărat grăiesc vouă că nu se va da semn acestui neam». Domnul știe că, oricâte minuni ar săvârși, nu vor crede.

Cu toții cunosc minunile ce s-au săvârșit în ultimii ani. Nenumărați au fost martorii lor. Cei ce nu cred încearcă să și le lămurească în felul lor – științific. Vor, cu alte cuvinte, să explice ceva inexplicabil și suprafiresc pe temeiul legilor naturale și al logicii comune. Oricâte minuni li s-ar arăta, nu vor crede. Chiar de vor învia morții și li se vor arăta celor vii, nu vor crede.

«Nu dați cele sfinte câinilor, nici nu aruncați mărgăritarele voastre înaintea porcilor». De ce să facă Domnul minuni cu cei ce nu vor crede chiar și atunci când minunea va fi foarte clară și limpede? Unii ca aceștia nu vor crede fiindcă inima le e zăvoară. Din această pricină nici Domnul nu săvârșește minuni cu ei.”

(Sfântul Luca)

„N-aveți șansă, nici voi, nici copilul”

În ianuarie 2004 nepotelul meu s-a îmbolnăvit. În urma analizelor, am aflat că îngerașul nostru avea cancer la ganglionii limfatici. Un cancer agresiv. Mama băiețelului era însărcinată cu al doilea copil. Frica ne paralizase pe toți. Ajunși la etajul al cincilea cu fiul și cu îngerașul nostru, am citit „Secția de oncologie”. „Dumnezeul meu, oare vom mai pleca de aici împreună cu copilul?” Așa începu Golgota noastră. Durerea umplea fiecare salon. Și eu mă rugam lui Hristos, implorându-L să nu ne ia îngerașul. Ne-am apucat cu toții, rude și prieteni, să ne rugăm, noi cu medicamentele noastre: rugăciunea, agheasma și untdelemnul sfințit, iar ei, la spital, cu medicamentele lor.

Nu știam nimic despre Sfântul Luca, când o monahie mi-a vorbit de el pentru prima dată. Am început să mă rog lui pentru ajutorarea copilului și i-am făgăduit că o să ajung la mănăstirea Sagmatá¹. În ajunul pelerinajului, când m-am dus la culcare, după ce mai întâi m-am rugat,

¹Întemeiată în sec. al XII-lea, este închinată Schimbării la Față a Domnului; se află în zona Thebei, pe muntele Ypátion sau Sagmátion (de la care și-a primit și numele). La această mănăstire există un paraclis închinat Sfântului Luca al Crimeii (*n. trad.*).

cu mintea la chipurile diferitor sfinți, încercam să-mi imaginez cum va fi arătat chipul Sfântului Luca, pe care aveam să-l văd a doua zi. Cum m-a luat somnul, am avut un vis în care mă aflam în biserica noastră. Arhiplină. Din altar ieși un episcop în veșminte albe, cu ochelari rotunzi și cu o cruce mare în mâna dreaptă. Și-a ridicat mâna și ne-a binecuvântat cu crucea. Nu mi-am dat seama cine era.

În ziua următoare am ajuns sus pe munte, la Mănăstirea Sagmatá. M-am închinat și m-am rugat sfântului, vărsând multe lacrimi, apoi, când m-am îndreptat spre pangar ca să-i cumpăr paracelisul și am zărit coperta, m-am pierdut cu totul, am înțepenit. Era leit cel pe care-l văzusem cu o noapte înainte. Nu-mi puteam stăpâni lacrimile.

În timpul terapiei ne gândeam și la eventualitatea de a pleca în străinătate. În cele din urmă, a venit un medic din străinătate, cunoscut de-al nostru, care ne-a spus:

– N-aveți noroc, nici voi, nici copilul!

Nu ne-a dat nici o speranță.

Și totuși. Sfântul își făcuse deja minunea. Ne-poțelul mi s-a vindecat și noi îi mulțumim sfântului pentru această schimbare neașteptată și fără de speranță.

Astăzi (2020) este în vârstă de douăzeci și unu de ani și se bucură de o sănătate desăvârșită.

B. B., Niceea, 2020

„Sfântul acesta a trecut pe lângă mine...”

...Am aflat de existența Sfântului Luca cu cinci luni înainte ca tatălui meu să-i fie pusă greu la încercare sănătatea. Sora mea, B.S., în timpul unei discuții telefonice, mi-a vorbit despre Sfântul Luca și că avea să aducă la operație untdelemn de la sfânt și niște cărți ale sale.

În ziua operației, fiind cu toții foarte neliniștiți, ne rugam întruna Sfântului Luca. Operația, în loc de cinci ore, a durat douăsprezece, iar lucrurile n-au mers deloc bine. La un moment dat am încercat să aflu ceva de la un asistent medical în trecere pe acolo, dar el nu știa nimic, fiindcă venea de la o altă operație. Cum stăteam de vorbă, prin fața noastră trecu un bărbat bine legat, cu barbă, ochelari, în ținută de chirurg, foarte serios, în mâini cu două fiole de oxigen, specifice anilor '50, care în prezent nu mai sunt în uz. Am vrut să-l opresc și să-l întreb despre tatăl meu, dar era atât de grăbit și grav, că mi-a fost rușine.

Când am urcat la etaj unde așteptau mama și sora mea și le-am spus ce văzusem împreună cu fratele meu, acesta atunci a replicat:

– Medicul acesta a trecut pe lângă mine, m-a atins, dar nu i-am simțit trupul, de parcă era de aer.

Mama mi-a arătat mai întâi icoana Sfântului Rafail, dar fratele meu a spus că n-a fost el. Apoi ne-a arătat icoana Sfântului Luca și de îndată l-am recunoscut. Ne-am gândit că va fi venit să-l ajute pe tatăl nostru.

În aceeași zi, fiica mea a avut un vis în care eram cu toții acasă și stăteam de vorbă. La un moment dat ne-a spus:

– Opriți-vă și uitați-vă pe geam!

Era Sfântul Luca. L-a descris ca fiind înalt, cu rasă, centură, engolpion. Cu părul alb și ochelari rotunzi. Fața îi strălucea, răspândind o lumină foarte puternică.

Copilul s-a trezit zguduit, fără să se poată opri din plâns. Cu toată starea grea în care se afla tatăl meu, am prins curaj și încredere, rugându-ne fierbinte sfântului.

Operația s-a încheiat cu bine. A început o refacere spectaculoasă. Ne rugam în fiecare zi și-l miruim cu untdelemn de la sfânt. Când și-a făcut mai târziu o tomografie computerizată, totul era foarte curat. S-a întors acasă cât se putea de sănătos. Mulțumim Sfântului Luca pentru binefacerea sa.

P. P., Germania, octombrie 2011

„Cât ținu slujba paraclisului”

„Doamne, auzi rugăciunea mea, ascultă cererea mea, întru credințioșia Ta, auzi-mă, întru dreptatea Ta”.

...căci tatăl meu era bolnav, în urmă cu doar patru zile fusese operat de inimă, la o vârstă înaintată...

„Dumnezeu este Domnul și S-a arătat nouă; binecuvântat este Cel ce vine întru numele Domnului!”

Duminică, 1 iulie 2012, la ora 21:30, trebuia să plec la spitalul „Genikí Klinikí” din Thessalonice, unde era internat. Urma să am grijă de tatăl meu în seara aceea, întrucât hotărâserăm să ne asumăm cu rândul îngrijirea sa...

„Luca, al lui Iisus arhiereu-jertfitor, mijlocește de-a pururi pentru noi cu rugile tale, spre a ne izbăvi, preacinstite, de bolile cele fără de vindecare și de necazurile vieții”.

Primul impuls, după ce m-am urcat în mașină, și am pornit-o și am însemnat volanul cu semnul crucii, a fost acela de a pune CD-ul cu rânduiala Sfântului Luca al Crimeii. În felul acesta zbuciumul se domolește...

„Sfinte al lui Dumnezeu, roagă-te pentru noi”.

În mașină, printre lucrurile de care aveam nevoie la spital în seara aceea, se găsea și o sticlă cu detergent. Îl diluasem cu înălbitor și apă, pentru

curățarea hainelor tatălui meu, întrucât, fiind în toiul verii, era foarte cald.

„În anii de acum, arhiepiscopule Luca, te-ai arătat credincioșilor mângâiere negrăită, drept aceea, nu înceta, sfinte, să ne ai sub grija ta cea înaltă pe noi cei ce chemăm al tău nume, ca cel ce ai în Cer îndrăzneală”.

În piața din apropierea casei noastre, sticla cu detergent de lângă scaunul șoferului căzu, și m-am aplecat cu grijă s-o ridic, ca să nu se verse conținutul în mașină. Era foarte fierbinte...

„Înălță-ne nouă, celor împătimiți, gândurile, Luca, la strălucirea cea de sus...”.

...însă, cum ascultam rânduiala, în minte mi-a răsărit gândul dacă nu cumva voi fi uitat să iau ceva dintre cele de trebuință. Nu eram prea departe de casă când mi-am amintit! Medicamentele pe care le iau eu pentru glanda tiroidă și pe care, din diminețile de când am început să mă duc la spital, uitasem să le iau. Schimb traseul și mă întorc acasă. Cum ajung în fața casei, ca să nu pierd timp, ies din mașină și-i strig de pe trotuar fetei mele să-mi arunce cutia cu medicamente. Nu trecuseră nici măcar trei minute, și eu deschideam din nou ușa mașinii...

„Izbăvește, o, ierarhe Luca, pe cei ce te laudă, din primejdii și de neazuri...”

când, la început, m-a lovit mireasma plăcută de curățenie, dar priveliștea din interiorul mașinii m-a făcut să mă îngrozesc. Scaunul șoferului era

acoperit cu stropi de apă... iar pe ferestrele laterale din față se scurgeau picături din substanța nedizolvată. La picioarele scaunului de lângă șofer care, din fericire, nu era ocupat, era atâta spumă, că de-ai fi aruncat un prosop s-ar fi udat numaidecât. La fel și scaunul șoferului. Lichidul ajunsese și pe geamul și portiera din spate. Am găsit acoperită de spumă sticla în care dizolveam detergentul, care fusese perforată lateral, formând un mic crater din plastic topit! Doamne, slavă Ție... avusese loc o explozie! Dacă aș fi fost în mașină, ce-aș fi pățit...?

Slujba paraclisului Sfântului Luca, cel grabnic întru ajutorare, continua la radio și, cât va îngădui Dumnezeu, va continua de-a pururi în biserică.

„Bucură-te, părtașul episcopilor întregii Rusii, medicul cel înțelepțit de Dumnezeu, bucură-te, mai-marele păstorilor Crimeii cel dumnezeiesc, Sfinte nou-arătat”.

G. M., preoteasă, Thessalonic, iulie 2012

„Sfântul de care habar n-aveam”

Mă găseam la spitalul oncologic „Ághios Savvas” spre a fi supusă operației din pricina unei tumori la sân, de care aflasem cu totul brusc și pe neașteptate, în urma unei mastografii. Mi s-a

spus să mă grăbesc spre a se putea preîntâmpina răul în cazul în care tumoarea era malignă. Fiindcă a doua zi la ora opt dimineața aveam să intru în operație, mi-era greu să adorm, deși eram în pat de la zece seara.

Pe la miezul nopții am deschis micul radiofon ca să ascult, după obicei, un pic de muzică, spre a-mi alunga neliniștea și gândurile și a putea adormi.

N-am prins nici un post cu muzică. Am ascultat însă niște psalmodii foarte frumoase și am înțeles că era paraclisul Sfântului Luca, medicul, de care habar n-aveam!

Paraclisul acestă frumos a durat aproape o oră și, cum se încheia, o lua de la capăt... Cred că l-am ascultat de trei ori. M-am umplut dintr-odată de speranță, curaj și așteptam să vină zorile pentru a afla cine este acest Luca...

La un moment dat, în timp ce paraclisul era spre sfârșit, prezentatorul postului de radio Peiraikí Ekklesia anunță că [un lăcaș închinat lui] se află la Mănăstirea Sagmatá.

Nimic altceva...

Într-adevăr, plină de optimism, m-am dus la operație, cu gândul la Sfântul Luca, dar fără a ști că fusese chirurg și că ar putea fi de ajutor situației mele.

După mult zbcucium și chin (biopsia a întârziat două luni), am aflat că nu era un cancer atât de grav și că nu aveam să urmez un tratament

medicamentos foarte solicitant, lăsându-mi-se libertatea de a alege dacă voi face sau nu chemoterapie. Eu n-am făcut decât o radioterapie.

M-am făcut bine animată de un optimism impropriu caracterului meu.

Acum, după ce am citit biografia Sfântului Luca, am aflat că în Pireu și la Mănăstirea Sagmatá există două biserițe închinată sfântului, la care am ajuns din întâmplare să mă închin, și că în fiecare duminică la ora șapte după-amiază se face slujba paraclisului său.

T. T., Kallithéa, iunie 2011

„Pregățiți-vă pentru ce este mai rău...”

Mă numesc S. K., am treizeci și patru de ani și locuiesc în Ghiannitsá. În prima zi a anului mama a fost cât pe ce să se înece cu o bucățică de carne. Cu toate că a dat-o afară pe cale orală, mama continua să nu se simtă bine. Din acel moment și vreme de mai multe zile mama s-a simțit din ce în ce mai rău, chiar dacă se ducea aproape zilnic la medici care o asigurau că nu are nimic grav. Până când, pe 7 ianuarie 2011 am dus-o la spitalul din Ghiannitsá mai mult moartă decât vie. De acolo a fost transportată grabnic la spitalul Papagheorghíou din Thessalonic, unde a fost